

подъ сѣнкитѣ на Рилскитѣ гори, заслушанъ въ непре- станния шумъ на потоцитѣ, Чакъръ войвода внезапно ско- чилъ, завладѣнъ отъ чудна, невѣроятна мисль. Най-сетне той намѣрилъ срѣдство да освободи братята си отъ не- посилната ангария.

Заедно съ дружината си той почналъ да отвежда во- дитѣ на рѣката, която карала многобройнитѣ самокови. Не било лесно да отбиешъ пжтя на цѣла рѣка. Но нѣмало не- възможно нѣщо за юнацитѣ на Чакъръ войвода.

Всѣкакъ се мжчили турцитѣ да вразумятъ дръзкия хайду- тинъ. Пращали потери, пра- щали подкупвачи, пращали близки и роднини на Чакър- вия родъ, обещавали му торби жълтици, свобода и милости отъ султана. Само да разру- ши яза, да освободи рѣката.

Нищо не помогнало.

Лѣте Чакъръ войвода бдѣлъ като орелъ надъ всички из- вори и потоци, подкрепялъ устоитѣ на яза, мѣстѣлъ на турцитѣ за всѣко насилие. Зиме разпущалъ дружината си, а той самъ отивалъ въ Рилския манастиръ да кове безплатно за калугеритѣ.

Така излѣзло име, че ни- кой не може да надвие, ни-

кой не може да убие Чакъръ войвода.

Куршумъ го не хващаль. Ножъ го не досѣгалъ.

Колкото и убийци да му пращали турцитѣ, никой не успѣлъ да му отнеме живота.

А самоковитѣ пустѣли, за- глѣхнали и праздни. Планини отъ руда стоели безполезно захвърляни. Всѣки загубенъ день струвалъ на бейоветѣ кемери злато.

Тогава решили да го убиятъ съ измама.

Знаели, че понѣкога Чакъръ войвода се връща скришомъ отъ турцитѣ въ Самоковъ — да обиколи домашнитѣ си. Закриянъ отъ цѣлата си дружина, той слизалъ къмъ града и нощемъ незабелязано се промѣквалъ въ кжщи, при- друженъ най-много отъ вѣрния си байряктаръ.

Не се знае колко жълтици сж били броени на вѣрния байряктаръ, за да извърши страшното невѣрно дѣло. Но турцитѣ успѣли най-накрая да го склонятъ да издебне непо- бедимия войвода и да го убие: нѣкоя вечеръ, когато той слѣ- зе въ града, далечъ отъ пре- даннитѣ си люде.

Била ясна звездна нощъ. Чакъръ войвода прекаралъ нѣколко часа у дома си. Ни- кой отъ бейоветѣ не подози-